

Pensjonist- nytt

Drøbak/Frogn

1992

NR. 1
Utgitt av pensjonister
ved Eldresenteret

DRØBAK 150 ÅR
1842 - 1992

DRÖBACH.

VEL MØTT I 1992

Ifjor høst kunne Pensjonist-nytt se tilbake på 10 års virksomhet. Som bildet viser har redaksjonskomitéen fått besøk av formannen i Pensjonistforeningen, Gunnar Brynhildsen, og like etter at julenummeret var adressert og pakket, feiret vi stunden med kaffe og bløtekake.

Nå er vi i full gang igjen. Vi søker å lage et så variert blad som mulig, med aktuelt stoff fra Eldrerådet og fra Frogn kommune, om nye tanker rundt eldreomsorgen og intervjuer med eldre folk i vår kommune som kan fortelle om livet i gamle dager og som kanskje kan gi oss andre noen råd på veien.

I dette nummer har vi startet med to nye

spalter, en om legeråd og en om kjeriringråd. Det er sikkert mange som sitter inne med gode råd. Vi holder våre spalter åpne - - - kom igjen! Det er vårt håp at pensjonistene selv skal bidra med stoff for å kunne gjøre bladet vårt levende. Send stoffet til Eldresenteret i Niels Carlsensgate 20.

Pensjonist-nytt utkommer med 4 nummer i året og sendes uoppfordret til alle i vår kommune som er fylt 66 år. Redaksjonen jobber på frivillig basis, og det er praktisk talt ingen administrasjonskostnader, men vi trenger penger til trykking. Vi tillater oss i dette nummer å vedlegge en giroblankett. Kontingenten er frivillig.

REDAKSJONEN

Asta Johansen	tlf. 93 11 91	Kari Paulsen	tlf. 93 21 55
Willy Færgestad	tlf. 93 04 81	Gertrud Berg	tlf. 93 23 83
Reidun Dahl	tlf. 93 14 93	Arne Nesje	tlf. 93 07 13
Reidar Loge	tlf. 91 91 41	Bernhard Magnussen	tlf. 93 04 89

FORSIDEBILDET

Drøbak kan i år se tilbake til 1842, idet den da fikk privilegium som by. I 150 år, frem til sammenslutningen med Frogn i 1962, var Drøbak eneste by i Akershus fylke.

Det var den danske landskapsmaler Erik Pauelsen som malte bildet nede i København på grunnlag av en skisse han gjorde i Drøbak under sin norgesreise i 1788. Vår egen Jan Wold Hansen har gitt en nærmere beskrivelse av maleriet i Akershus Amtstidendes jubileumsutgave av 22/1-1992. Hvis man tar seg en tur ned til Joar Foto og studerer nærmere den plakaten som er laget av maleriet, kan man lett se hvor torget er. Midt på torget ser man en stor haug. Det var faktisk en fjellknatt, som ble kalt Mærraåsen, fordi den lå like utenfor kjøpmann Mærøes kolonialforretning, den samme som Jørg. Jenssens Eftf. idag. Haugen ble senere sprengt bort, og istedet anla man her et vannbasseng med fontene, hvor bl.a. hestene kunne slukke sin tørst og skolebarna få vasket sine neper som de kjøpte hos grønnsakhandleren på torget for 5 øre stykket. Ja, det var dengang.....

Denne oblaten går igjen på plakater, brosjyrer, brevark o.l. som brukes i forbindelse med 150 års jubileet.

Den viser en av Drøbaks stolte skuter: Barken YGGRASIL. Den har fått navn fra den norrøne mytologi: Verdenstreet, en ask som strakte seg utover jorden og gjorde den fruktbar ved doggen som falt fra treet. YGGRASIL er bygget i Kristiania i 1841, altså året før Drøbak ble by. Den seilte helt frem til 1889.

Barken har påmalte kanonporter - 10 på hver side - som skulle illudere like mange kanoner, og mot et slikt skip turde nok ikke kaperskutene gi seg i kast. Vi skal huske at Drøbaks-skutene ofte seilte på Middelhavet og enda lenger øst, hvor sjørøveri ikke var ualminnelig.

Aslaug Evensen, Jørnsebakken, går i sitt 90. år. Hun har en sprudlende fortellerevne, og Pensjonist-nytt hadde et hyggelig møte med henne for ikke lenge siden.

Aslaug med sitt kjære fotoalbum

ASLAUG er vokst opp i Bentsebakken, nordpå Drøbak, rett opp for Sundbrygga. Hun giftet seg i 1930 med kjøpmann Knut Evensen og drev sammen med ham kolonialforretningen i Jørnsebakken til 1979 og alene deretter i 9 år frem til 1988. De har to døtre, Kari og Tove, som har vært en hjelpende hånd i alle år.

Aslaugs far - Alfred Bentsen - var seilskuteskipper og førte bl.a. briggen Lagertha. Med denne to-masteren seilte han og et mannskap på 8 over Nordsjøen til England og gikk ofte i fraktfart i Østersjøen. Mange ganger tok han familien med på slike turer, og Aslaug minnes med glede livet ombord, kanskje mest at de fikk deilige pannekaker og herlig søtsuppe. Aslaug blir rent rørt når hun forteller om disse turene og henter frem gamle fotografier, avisutklipp og protokoller. Uten briller leser hun fremdeles aviser og bøker - hvis da ikke skriften er alt for

liten - og vet nøyaktig hvor hun skal slå opp i albumene for å understreke beretningene hun gir.

Det var med ikke liten stolthet hun viste frem sin fars skriftlige prøver fra N. Nielsens Navigasjonsskole i Torvgaten 7 i Kristiania, som han frekventerte i 1891. Med sirlig håndskrift var de mest kompliserte navigasjonsoppgaver utført. Denne orden lyser også ut av de nøyaktig førte skipsprotokoller og regnskap. Da han en tid seilte for engelske redere, ble regnskapene like prydlig ført på engelsk.

Den samme nøyaktighet er blitt Aslaug til del. Hun trekker frem den ene begivenhet etter den andre - så levende fortalt at man skulle tro at det var hendt i går.

Hun forteller om bestefaren - Andreas Bentsen - som førte det lille dampskipet, som gikk mellom

Sundbrygga og Oscarsborg. Den var bygget av jern i Kristiania i 1876 og fraktet befall, soldater og håndverkere frem og tilbake til «Borgen». Det var travel virksomhet i Drøbak-sundet mens jetéen ble anlagt.

Bakken ovenfor Sundbrygga ble he-tende Bentsebakken etter dem, og huset deres ligger der fremdeles, men nå med annen eier.

Fra sin barndom minnes hun aketurene med fiskekjelke og lang styrstang ned-over Linna, dvs. veien fra Seiersten gjennom Lensmannsvingen (den var krapp), ned Lindtruppen og med en siste sving ned til torvet. Det fantes nesten ikke biler dengang, men det hendte de møtte hest og slede. På torvet sto rett som det var «polti» Mørk for å stoppe dem i deres ville ferd. Engang markerte han sin myndighet ved å holde stokken sin rett foran kjelken deres. Vi hadde så god fart, sier Aslaug, at vi verken greide å styre unna eller stoppe - - - vi kjørte rett over stokken hans, den knakk, og polti Mørk stod igjen med bare håndtaket. Da måtte vi holde oss unna Linna en tid. I stedet dro vi helt opp til Haverbakkene og akte ned til Odalen - opp og ned mange ganger. Tilslutt gikk hjemturen ned Vestbyveien og Jørnsebakken - helt ned til Tollboden.

Da hun var ferdig med skolen og konfirmert, begynte hun i Birger Skanckes Manufakturforretning, som lå i det huset som Harald Kristiansen eier idag (tidligere Rangsetter-gården). Skancke importerte varer direkte fra England. Han førte et stort utvalg i kåper, kjoler, hatter og stoffer. Det var stor selskapselighet blant de «kondisjonerte» dengang, forteller Aslaug. Vi var 5 damer i butikken. Aslaug hadde jobben med å fortolle varene nede på Tollboden.

Vinmonopolet holdt senere til i samme gården, og der jobbet Aslaug i mange år som kasserer. Ja, det var andre tider - en flaske Hennessy Cognac kostet 18 kroner!

Som ungjente likte hun å sykle. Det var turer til Oslo og Moss - - - til Kongsberg og Hønefoss. Det var ikke asfalt på veiene dengang, men mye «vaskebrett». Til gjengjeld var trafikken liten. Du verden hvor moro vi hadde det, smiler Aslaug.

Og det gode humøret har hun beholdt gjennom hele livet. Det fikk alle kundene i Knut Evensen Kolonialforretning på Bråtan nyte godt av.

Pensjonist-nytt ønsker Aslaug mange gode år fremover.

Bernhard

Idyll i Båthavna 1925. Aslaug Bentsen (Evensen) t.v.)- Ingrid Andersen (Beckmann) t.h.

